

Πιο είναι το γληγορότερο πράγμα του κόσμου;

Μια φορά ήταν δυο αδέρφια κι είχαν μαζί ένα κτήμα. Ο ένας απ' τους δυο ήταν έξυπνος, ο άλλος ήταν κουτός.

Μια μέρα λέει ο έξυπνος του κουτού:

- Αδερφέ, θέλω να μοιράσομε το κτήμα.
- Να το μοιράσουμε, αδερφέ μου, λέει ο καημένος ο κουτός.

Πάει λοιπόν κάποια μέρα ο έξυπνος και μοιράζει το κτήμα και διαλέγει κιόλα. Το χωράφι δεν ήταν όλο καλό· το μισό ήταν πρώτης γραμμής γη και τ' άλλο ήταν ένα παλιοχώραφο. Ο έξυπνος διάλεξε και πήρε το καλό κι

αφήκε τ' αλλουνού το άχρηστο, το παλιοχώραφο.

Ο καημένος ο κουτός ήθελε κι εκείνος το καλό κι αφού δεν μπορούσε να κάμει αλλιώς, φεύγει και πάει στο βασιλιά. Κι ο βασιλιάς στέλνει ευθύς ένα στρατιώτη και καλεί τον άλλο κι εκοίταξε να τους συμβιβάσει, μα αυτοί τίποτε! Ήθελαν και οι δυο το καλό. Τους λέει τότε να μοιράσουν το κτήμα αλλιώς, να πάρουν κι οι δυο κι από το καλό κι από τ' αχαμνό. Μα αυτοί τίποτε! ήθελαν και οι δύο το καλό.

Αφού είδε την επιμονή τους, ο βασιλιάς εσκέφθηκε να τους πει ένα λόγο κι όποιος τον εξηγήσει, να παίρνει το καλό χωράφι. Τους λέει λοιπόν: «Για να μη μαλώνετε, θα σας πω ένα λόγο κι όποιος τον εξηγήσει, θα παίρνει το καλό χωράφι». Είπαν κι οι δυο «ναι». - Ο έξυπνος όλος χαρά! Σου λέει: ο αδερφός μου είναι κουτός· εγώ θα το εξηγήσω. - Τους λέει λοιπόν ο βασιλιάς: «Θέλω να μου πείτε, ποιο είναι το γληγορότερο πράγμα του κόσμου, και σας δίνω διορία οχτώ μέρες να σκεφθείτε».

Φεύγουν αυτοί, πάνε στα σπίτια τους. Αρχίζει ο έξυπνος να σκέπτεται. Λέει: αυτό είναι, εκείνο είναι, τ' άλλο είναι...

Ό,τι κι αν υπάρχει πια στον κόσμο πως είναι κείνο. Ο καημένος ο κουτός δεν ήταν άξιος να σκεφθεί τίποτε. Στενοχωριόταν λοιπόν κι αναστέναζε όλη μέρα κι όλη νύχτα.

Αυτός είχε μια θυγατέρα που η ομορφιά της δεν είχε ταίρι στον κόσμο και τον ερώτησε:

- Τι έχεις, πατέρα, κι αναστενάζεις;

Της λέει λοιπόν την ιστορία, πως τους είπε ο βασιλιάς να του εξηγήσουν ένα λόγο κι όποιος τον εξηγήσει, θα παίρνει το καλό χωράφι.

- Και τι είν' ο λόγος αυτός, πατέρα;

- Θέλει να του πούμε ποιο είναι το γληγορότερο πράμα του κόσμου.

- Μη στενοχωριέσαι, πατέρα μου, του λέει, και την ημέρα που θα 'ναι για να πας, θα σου πω

εγώ τι να πεις και θα κερδίσεις.

Επήρε αέρα ο άνθρωπος.

Επέρασαν οι μέρες, ήρθεν η ώρα που θα πηγαίνανε στο βασιλιά. Πάει τότε κι ερωτά τη θυγατέρα του, κι εκείνη του λέει: «Θα πεις, πατέρα, πως το πιο γλήγορο πράμα του κόσμου είναι ο νους».

Πάνε λοιπόν στο παλάτι, τους ερωτά ο βασιλιάς. Λέει ο έξυπνος πως το γληγορότερο πράμα του κόσμου είναι το πουλί.

- Όχι, του λέει ο βασιλιάς.

- Είναι τ' άλογο.

- Όχι, του ξαναλέει ο βασιλιάς. Λέγε συ, λέει του άλλου.

- Πολυχρονημένη βασιλιά, λέει ο κουτός, το γληγορότερο πράμα του κόσμου είναι ο νους, γιατί ενώ είμαστε εμείς εδώ, ο νους μας μπορεί να 'ναι στην Αμερική!

- Μάλιστα, λέει ο βασιλιάς, το βρήκες. Θα σας πω όμως άλλο ένα. Θα μου πείτε ποιο είναι το βαρύτερο πράμα του κόσμου.

Ο έξυπνος λέει πάλι μέσα του: «Όσο γι' αυτό θα το 'βρω». Πάει λοιπόν πάλι σπίτι του κι αρχίζει να σκέπτεται.

Ο καημένος ο κουτός ήταν σίγουρος. «Εγώ έχω τη θυγατέρα μου που θα μου πει», έλεγε από μέσα του. Της το λέει λοιπόν πως αυτό κι αυτό και μας είπε να του πούμε ποιο είναι το βαρύτερο πράμα του κόσμου.

Του λέει λοιπόν η θυγατέρα του πως την ημέρα που θα πρόκειται να πάνε, θα του πει. Η καημένη η κοπέλα τον εφοβόταν· μπορεί, έλεγε, να το πει, να τ' ακούσει ο θεός μου και θα το πει εκείνος στο βασιλιά να κερδίσει.

Επέρασαν πάλι οι οχτώ μέρες που τους είχε προθεσμία ο βασιλιάς και πάει και την ερωτά. Του λέει: Να πας και να του πεις πως το βαρύτερο πράμα του κόσμου είναι η φωτιά. Κι αν σ' ερωτήσει γιατί, να του πεις: «Γιατί δε μπορεί κανείς να σηκώσει πολλή».

Φεύγουν, πάνε στο παλάτι, τους ερωτά ο βασιλιάς. Πρώτος λέει ο έξυπνος, πως το βαρύτερο πράμα του κόσμου είναι το σφυρίγλι.

- Όχι, του λέει ο βασιλιάς.

- Το σίδηρο.

- Μήτε αυτό.

Τότε λέει ο άλλος:

- Το βαρύτερο πράμα του κόσμου είναι η φωτιά.
- Μα γιατί; τον ερωτά ο βασιλιάς.
- Γιατί δε μπορούμε να τη σηκώνομε.
- Ναι, αυτό είναι, λέει ο βασιλιάς. Θα σας πω όμως άλλο ένα και θα 'ρθετε πάλι σαν περάσουν οι οχτώ μέρες και τότε πια θα τελειώσει η υπόθεσή σας. Θα μου πείτε, ποιο είναι το πιο αναγκαίο πράμα του κόσμου.

Φεύγουν πάλι, πάνε στα σπίτια τους. Πέφτει πάλι ο έξυπνος σε συλλογή. Λέει: «τι είναι; τι δεν είναι; τα λεφτά είναι!»

Ο άλλος το λέει στη θυγατέρα του. «Θα σου πω, πατέρα», του λέει.

Έρθε πάλι η ώρα, πάει, την ερωτά· του λέει: «Θα πεις πως είναι το πιο αναγκαίο πράμα του κόσμου η γη, κι εκείνος θα σ' ερωτήσει "γιατί" κι εσύ θα πεις πως, αν δεν υπήρχεν η γη, πού θα στεκόμασταν;»

Πάνε πάλι στο παλάτι. Λέει ο άλλος πως το πιο αναγκαίο πράμα του κόσμου είναι τα λεφτά.

- Όχι, του λέει ο βασιλιάς.
- Το ψωμί.
- Όχι.

Λέει λοιπόν κι ο καημένος ο κουτός πως το πιο αναγκαίο πράμα του κόσμου είναι η γη.

- Ναι, λέει ο βασιλιάς. Τώρα είναι δικό σου το καλό χωράφι.

Τότε πια δεν μπορούσε κι ο άλλος να μιλήσει.

Πριν φύγουν αποκεί, παίρνει ο βασιλιάς τον κερδισμένο και πάνε σε μian άλλη κάμαρα του παλατιού και του λέει:

- Θέλω να μου πεις ποιος σου τα εξήγησεν αυτά κι ήρθες και τα είπες;

- Μοναχός μου, του λέει.

- Δε λες αλήθεια, λέει ο βασιλιάς. Θέλω να μου πεις ποιος σου τα είπε. Τώρα πια δεν έχεις κανένα φόβο. Το κτήμα είναι δικό σου.

Αρχίζει λοιπόν ο άνθρωπος και του λέει πως έχει μια θυγατέρα κι εκείνη του τα είπε.

- Να την φέρεις αύριο στο παλάτι, του λέει, να την ιδώ.

Παίρνει ο καημένος ο γέρος τη θυγατέρα του και πάνε στο παλάτι.

Μόλις την είδε ο βασιλιάς, εθάμαξεν απ' την ομορφιά της. Της κάνει αμέσως λόγο, αν θέλει να γίνει γυναίκα του.

- Αυτό δεν γίνεται ποτέ, είπε η κοπέλα. Του λόγου σου ένας βασιλιάς κι εγώ μια φτωχοπούλα, λέει, όχι!

- Αφού σε θέλω εγώ, τι σε νοιάζει εσένα; Ένα πράμα μονάχα σου ζητώ. Θα κάμομε ένα χαρτί, να υπογράψεις πως δεν θ' ανακατευτείς ποτέ σε δουλειά δική μου· κι αν ανακατευτείς καμιά φορά, θα διαλέξεις ό,τι θέλεις, να το πάρεις απομέσ' από το παλάτι μου και να φεύγεις.

Εσυμφώνησαν λοιπόν, κάνουν το χαρτί και υπογράφει η κοπέλα. Εγίνηκαν οι γάμοι κι εζούσανε καλά. Η κοπέλα δεν ανακατευόταν σε δουλειές του βασιλιά κι ο βασιλιάς ήταν ευχαριστημένος.

Αφού επέρασαν ολίγα χρόνια, μια μέρα καθόταν η βασίλισσα στο παράθυρο και βλέπει να έρχεται ένας με το γαϊδουράκι του φορτωμένο· μα έξαφνα του ψοφά ο γαϊδαρος εκειδά που περπατούσε. Ο αγωγιάτης έτρεχε δεξιά-αριστερά, για να του δώσει καμιά βοήθεια.

Εκείνη δα την ώρα περνούσε άλλος με το γαϊδαρό του και βλέπει που ο ψοφισμένος γαϊδαρος είχε καινούργιο σαμάρι. Βγάζει λοιπόν το παλιό του δικού του και παίρνει το καινούργιο.

Οι δυο αγωγιάτες άρχισαν τότε να φιλονικούν· ο ένας έλεγε πως ήταν το καινούργιο δικό του και ο άλλος πάλι έλεγε πως ήταν δικό του.

Η βασίλισσα από πάνω βλέπει το άδικο και φωνάζει:

«Να πάρει ο αγωγιάτης του ψόφιου γαϊδάρου το καινούργιο σαμάρι που ήταν δικό του». Κι έτσι έγινε, αφού το διάταξεν η βασίλισσα.

Μαθαίνει ο βασιλιάς πως η βασίλισσα έκαμε τη δίκη του σαμαριού και πάει στο παλάτι θυμωμένος κι ευθύς λέει της βασίλισσας, «να ετοιμαστείς να φύγεις, αφού δεν εκράτησες τη συμφωνία μας». Μα η βασίλισσα έξυπνη του λέει: «Θα φύγω ευθύς, μόνο το βράδυ να φάμε μαζί». - «Καλά», της είπε εκείνος. Η βασίλισσα όμως, όταν έτρωγαν, έβαλε στο κρασί του βασιλιά υπνωτικό και, μόλις το ήπιε, αμέσως κοιμήθηκε.

Ευθύς εκείνη διάταξε να ετοιμαστεί η βασιλική άμαξα. Αφού την ετοιμάσανε, διατάζει και πιάνουν το βασιλιά, όπως ήταν κοιμισμένος, και τον βάζουν μέσα και μια και δυο στο σπίτι του πατέρα της.

Ο πατέρας της άμα την είδε, ετρόμαξε και την ερώτησε: «Τι τρέχει παιδί μου;» Εκείνη όμως του είπε πως ο βασιλιάς κοιμότανε και γι' αυτό έπρεπε να σωπάσει. Πιάνουν ύστερα το βασιλιά και τον βάζουν στο κρεβάτι τους.

Το πρωί άμα εξύπνησε ο βασιλιάς, κοιτάζε καλά καλά, γιατί δεν ήξερε πού βρισκόταν. Χτυπά τα χέρια του κι ευθύς πάει μπροστά του η βασίλισσα και του λέει:

- Τι θέλεις, Μεγαλειότατε;
- Θέλω να μου πεις πού βρίσκομαι.
- Βρίσκεσαι στο σπίτι του πατέρα μου.
- Και ποιος σου έδωκε την άδεια να με φέρεις εδώ;

Ευθύς εκείνη του δείχνει το χαρτί που είχαν καμωμένο, να διαλέξει ό,τι θέλει, να το πάρει από το παλάτι και να φύγει· και του λέει:

- Εγώ ούτε τα πλούτη σου ήθελα ούτε τα καλά σου, μόνο εσένα ήθελα κι εσένα επήρα.

Εγέλασε τότε ο βασιλιάς και της λέει:

- Μπράβο σου! συ είσαι πιο έξυπνη από μένα και στο εξής σου δίνω το δικαίωμα να κρίνεις όλες μου τις υποθέσεις.

Σηκώνονται λοιπόν και πάνε πίσω στο παλάτι τους

κι εζήσαν κι επεθάνανε,

παιδιά κι εγγόνια εκάμανε.

ΕΥΘΥΜΙΑ ΠΑΠΟΥΛΙΑ